

попита тъй; „Макаръ, че не Македонствувашъ ти съ щастието на Перситъ, при все това обаче, още ти съмъ азъ Дарий твой господарь, та кажи ми, въ името на голѣмата свѣтлина на Митра¹⁾ и която почиташъ, и на дѣсницата на царьтъ та мислишь ли че азъ плача за най малкитѣ злочестни приключения на царица Статира, и за което много състрадахми догдѣто тя бѣше жива, и ако по-благородно не щѣхми напримеръ да бѣдствуваме въ случайтъ въ който щѣхми да пропаднимъ въ ржцѣтъ на единъ врагъ, който щѣше да бжбде мжчителъ и дивъ? Защото азъ мисля, че кой знай какви хубави и привлекателни обхождения сж имали помежду си, та толкозь принуждаваше тогози младъ царъ за да даде толкозь голѣма честь на една царица робиня.“ А като още говореше Дарий, хвърли се Тирей до нозетѣ му, и го молеше да се възхвалява и да бжде спокоенъ колкото за това та нито Александра да обвинява, нито пакъ покойната царица да я обесчести, и да се утѣшава заради бѣдствията, които прѣтърпе отъ Александра, защото побѣденъ бѣ отъ мжжъ по-горенъ отъ чловѣческото естество; още и да се чюди за Александра, защото показва по-голѣмо благоразумие къмъ Персийскитѣ жени отъ колкото къмъ Персийското юначество. Още Тирей страшно закле Дарня за това, и му каза още

1) Митра бѣше слънцето на Перситѣ, която бѣше най главниятъ имъ богъ.